

перещь

№ 13. КИЇВ. ЛИПЕНЬ 1952 р. РІК ВИДАННЯ XII

ЦІНА 1 КРБ.

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА.

УРОЖАЙ. — Що ж це ви, люди добрі, ждати заставляєте? Так я можу у вазі втратити!

Лист т. ІГНАТЕНКОВІ М. Я. —
народному судді 1-ої дільниці
м. Ічня, Чернігівської області.

Кажу тільки тим «Здоровенські були!», що дійсно достойні моєї хвали. Отже, вітаю вас, дорогий, по заслузі!

Скажу більше. Я захоплений, зачарований і просто-таки заморожений вашими натхненними промовами на різних зборах, конференціях, нарадах. Мені не раз навіть у Києві було чути, як в Ічні ви запально вигукували: «Завдамо ж, товариші, смертельного удару тяганині, бюрократизму! Кожна справа, особливо про розтратників державного добра, повинна розглядатися негайно!»

Правильно! Золоті ваші слова, Михайле Яковичу. Розкрадачі і хапуги мусять одержувати належне, і негайно одержувати!

Саме тому не до когось іншого, а до вас звертаюся я за консультацією. Порадьте, дорогий, як мені дошкульніше приперчити одного суддю, який протягом року (ви тільки подумайте, протягом року!) ніяк не збереться розглянути справу про розтратників.

Суть справи така. В одному районі, в книжковому магазині № 7, прокрався продавець. Комісія з облкниготоргу спіймала крадіїв на гарячому і передала матеріали до суду. Слухання справи було призначено на 12 липня 1951 року. По виклику на суд, як свідки, прибули — з командировками й командировочними — п'ять чоловік з вищезгаданої комісії... Коротше кажучи, на суд з'явилися всі. І увявіть собі, суд не відбувся! Не з'явився на суд сам той суддя.

Не закипайте, дорогий Михайле Яковичу, гнівом проти цього тяганинника, бо це ще не все. Через півроку суддя все-таки згадав про цю справу. І... 29 січня 1952 року з обласного центра за 200 кілометрів, знову як свідки, на суд приїхали — з командировками й командировочними — отих п'ять чоловік з комісії... Та суд знову не відбувся. Не з'явилася обвинувачена Гришко.

Рівно через три місяці п'ять працівників облкниготоргу мчали втретє поїздом, щоб стати свідками на тому самому суді...

Прослухавши повідомлення судді, що «оскільки не з'явилися адвокати, суд відкладається», свідки повернулись назад.

Слухайте, Михайле Яковичу, що було далі. Одного травневого дня цього року в облкниготорг зайшов листоноша і витяг з сумки 5 конвертиків. Бачили б ви, дорогий Михайле Яковичу, якими переляканими очима дивилися на нього п'ятеро тих, що вже тричі такі конвертики одержували. «Невже знову викликають на той суд?» — з жахом думали вони.

А воно так і сталося.

10 травня та ж бригада свідків вчасно прибула — з командировками й командировочними — до районного центру, до зали суду.

Різниця між попередніми трьома «засіданнями» була тільки в тому, що на цей раз на суд не з'явилося не два, а три адвокати. І поїзд повів бригаду свідків назад. Суд не відбувся.

Прокатавшись чотири рази туди й назад, бригада з облкниготоргу незабаром махнула і п'ятий раз в Ічню. І хоч це коштувало державі вже 1924 карбованці, суд і на цей раз не відбувся. Хто там уже не з'явився — і розібрати важко!

Отже, Михайле Яковичу, пишуть нам люди про суддю-тяганинника. А нижче, в кінці листа і місце вказують, де вся ця комедія відбувається, — м. Ічня, на суді 1-ої дільниці, народного суддя Михайло Якович Ігнатенко.

А тому вітання вам ще раз по заслузі від щирого серця.

Від вашого ПЕРЦЯ.

— От так ревізор! Піймав хапуг на гарячому і навіть акта не склав!

— Рука не піднялася...

І. ШАВЛОВСЬКИЙ

ГОЛОВА І КИШЕНЯ

(БАЙКА)

В одному господарстві Голова
Носив чималу при собі Кишеню,
Щоб гаманець покласти чи, бува,
Кисет махорки так на цілу жменю.

А якось склалися обставини такі:
Лягли в Кишеню незвичайні гроші
(Вони були артільні, громадські).
Відразу надулась Кишеня та від ноші
І загордилася:

— Ось маю сотень скільки!
Захочу — не верну до каси ні копійки,
А звідти брать і брать я маю всі права!

Почувши мову ту, подумав Голова:
Дивись, яка до грошей ласа!..
А може й справді не збідніє каса,
Якщо цю тисячу для себе залишу?

Кишеня ж ізняла ще більший шум
І все росла та розбухала...

Аж тут ревізія настала —
Лишилися хвастуха ледь жива.
А Голова? —
Не голова!

Архангели від яловичини

Одеський базар «Привоз» відомий не тільки в колгоспах області. Знають про нього й на Вінниччині, й на Херсонщині, і в Молдавії. Колгоспники охоче везуть сюди продавати плоди своєї праці. «Привоз» зустрічає їх монументальними арками з гостинними запрошеннями: «Добро пожалувати, тт. колгоспники!»

Дуже приємно пройти під такою аркою. Та раптом всю приємність змиває, мов чорноморською хвилею. По той бік арки на колгоспників налітають двоє. Вічно п'яні, здорові, пикаті, вони тиняються по базару й чіпляються до людей:

— Гони монету, бабо!
— Та я вже заплатила. Ось талон.

— То за місце, а тепер, ха-ха-ха, за сто грамів! Зрозуміла?

І гірко доводиться тій колгоспниці, яка «не зрозуміла». Менш ніж «півлітрою» вона вже від них не відкупиться.

Хто вони ці зухвалі «стограмники»?

А це Михайлов і Меринов — працівники базарної камери схову на «Привозі». У камері вони обжавляють та обраховують колгоспників. А на базарі обдирають — збирають данину «на сто грамів».

З інваліда Вітчизняної війни О. І. Соломенка, члена правління артілі ім. Фрунзе, Іванівського району на Херсонщині, Михайлов і Меринов аж тричі зідрали «на півлітра». А коли прийшли вчетверте і Соломенко сказав їм, що треба совість мати, «стограмники» влаштували йому такий скандал, якого Одеса не пам'ятає, відкопи вона стоїть на світі...

Далеко за межами Одещини гуляє лиха слава про камеру схову і про пикатих здирщиків на «Привозі».

— Пора б уже було знайти камеру й на обох «стограмників!» — кажуть люди.

Згодні! Давно пора.

Але в Одесі чомусь ніяк не можуть знайти такої камери. Й не тільки на Меринова й Михайлова.

Не можуть знайти «камери схову» й на Мазуровського. Удень з вогнем шукають і ніяк не знаходять. Справжні чудеса юриспруденції відбуваються з тими розшуками...

Немає того дня, щоб рубальник м'яса Мазуровський не наклаав данини на колгоспника, що вивіз продавати м'ясо і потрапив до нього «на колодку». Перед колгоспником питання ставить руба: хочеш швидко продати м'ясо, — «позолоти ручку» — подаруй «за послуги» якийсь кілограм — другий... «Позолотиш» — розрубаю м'ясо так, що вся Одеса купуватиме тільки в тебе. Не «позолотиш» — ремствуй на себе...

Скільки тієї м'ясної «позолоти» лягло на його руки — один бог святий знає. Та апетит, як кажуть, приходить під час їди. Мало Мазуровському «данини» і він доповнює її тим, що ще й краде м'ясо в колгоспників.

Та не спійманий — не злодій. А спійманий?

Мазуровського таки спіймали. Він украв у колгоспника 3,9 кілограма м'яса, його застукали на гарячому й передали справу прокуророві. Заступник обласного прокурора т. Димова розглянула ту справу, вмочила перо в прокурорську чорнильницю й сотворила на ній таку резолюцію:

«У зв'язку з тим, що крадіжка м'яса Мазуровським у кількості 3 кг. 900 г. доведена, а притягати його до кримінальної відповідальності недоцільно, поставити питання перед директором ринку про негайне усунення Мазуровського з посади...».

Питання, «поставлене» Димовою, стоїть і досі, а Мазуровський продовжує рубати м'ясо на «Привозі», аж кістки летять.

А ось іще один такий.

Його стихія — м'ясо: яловичина, свинина, баранина.

Його професія — юрист.

Він працює слідчим. Але стежить чомусь тільки за м'ясом. У кожній справі він перш за все цікавиться: тут м'ясо є? Тут м'ясом пахне? І, мов по щучому велінню, м'ясо в усіх його виглядах липне до рук юриста, як залізо до магніта.

Чотири роки працював Ілля Захарович Глікін старшим слідчим Одеської обласної прокурату-

(МОМЕНТАЛЬНІ ЗАРИСОВКИ
З ОДЕСЬКОГО «ПРИВОЗУ»)

ри. І чотири роки він особливу увагу приділяв двом місцевим підприємствам: м'ясному комбінатові та вітамінному заводові. І хоч на останньому м'ясом і не пахло, але вітаміни та вітамінізовані вироби теж підвищували його життєвий тонус і урізноманітнювали його щоденне меню... За чотири роки самопостачальницький апетит Глікіна розрісся до того, що йому треба було розставатися з партійним квитком і сідати в тюрму. Але ні з чим він не розстаєся і нікуди не сів.

Виливши переполох після легенького переляку (звільнення з органів прокуратури) й пересидівши лихий час у юрисконсультах тресту «Нерудстінматеріали», Ілля Захарович знову опинився в своїй стихії. Другий Одеський райхарчоторг напустив Глікіна на м'ясо. Місяць він працює продавцем у м'ясній крамниці, де одержує 245 крб. Потім йому доручають цей же магазин: бери, завідує і одержуй 620 крб.!

Через сім місяців його переводять на посаду директора роздрібної сітки. Заробіток його підвищується до 800 крб. на місяць. Тут би тільки жити та поживати та добра наживати... Але Глікін раптом заволав не своїм голосом:

— Не хочу бути директором роздрібної сітки, хочу бути рубальником м'яса!

— Але ж ви одержуєте 800 крб., а рубальник тільки 360!

— Заради м'яса я готовий і на таку жертву!

І завідувач промислово-транспортним відділом Кагановичського райкому партії т. Іванов направляє провідисвіта Глікіна на «Привоз». Тут його зараховують рубальником і покладають на нього обов'язки бригадира м'ясного корпусу.

Сотворивши молитву: «Господи прости, в чужу комору пусти, поможи нагребти та ще й винести!», Ілля Захарович знову простягнув свої магнітні руки до м'яса...

Віктор Якович Ващук хоч і не юрист, як Глікін, але теж побував у бувальцях і в бога не одне натуральне теля з'їв. Правда, торік його спіймали за руку на Новому базарі, та, спасибі, зав. облторгвідділу т. Сидоренко виручив. Він особисто рекомендував його рубальником на «Привоз».

Окрулений високою рекомендацією, Ващук так розмахався там сокирою, що ледве не сів на лаву підсудних (його впіймали, коли він зідрав з однієї колгоспниці 100 крб. «за послуги», у другій вкрав 4 кг м'яса). Але Іван Федорович Сидоренко цикнув, і Ващук знову махає сокирою на «Привозі», п'є за здоров'я Івана Федоровича і закушує краденим м'ясом. А рубальники на всіх одеських базарах ламають голову: за які такі цноти Іван Федорович Сидоренко уподобав собі цього шахрая.

Є на «Привозі» ще й такі:

Ройтман М. А. У 1948 р. за шахрайство засуджений до 3 років ув'язнення.

Флак М. Й. У 1945 р. засуджений до 5 років позбавлення волі. У 1950 р. за халатність засуджений до 6 місяців ув'язнення.

Тартаковський Д. В. Засуджений до 5 років тюрми у 1934 р. Був заарештований в 1944 р. за підозрою в убивстві і в 1945 р. — за спекуляцію.

Шмейсельман Й. І. — притягався в 1945 р. до відповідальності за спекуляцію.

Перші три — це рубальники м'яса. Останній — збирач грошей там же.

Цих кримінальних сторінок не знайдеш ні в їх біографіях, ні в анкетах (за винятком судимості в 1950 р. у Флека). Вони приховали їх від радянської громадськості. За анкетами — це не люди, а архангели від яловичини і свинини. А насправді — це махровий букет шахраїв і спекулянтів, за якими давно вже ридає лава підсудних.

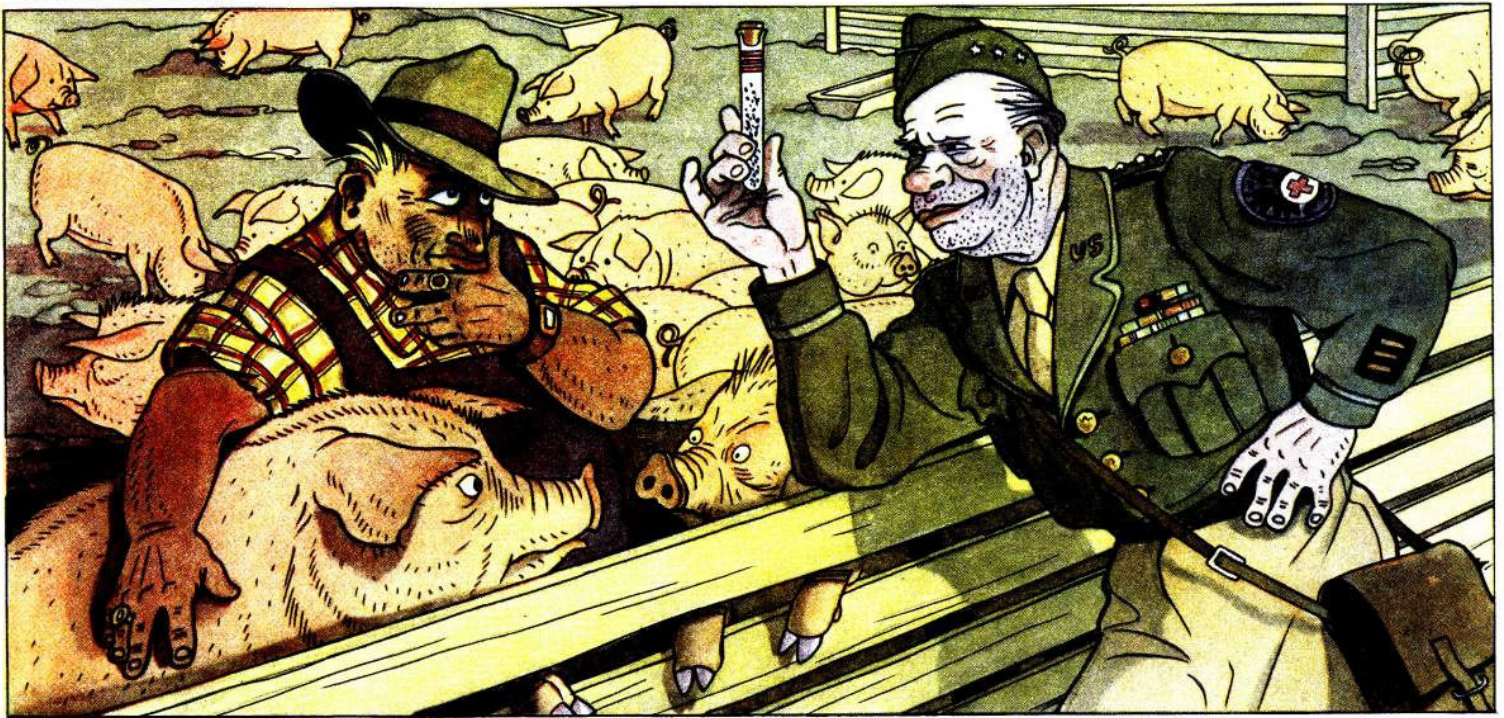
Дуже неприємно пахне цей одеський букет!

Як можуть терпіти такий кримінально-шахрайський аромат зав. міськторгвідділу т. Божко і зав. облторгвідділу т. Сидоренко, — важко сказати.

Ол. ГРОМОВ,
спеціальний кореспондент «ПЕРЦЯ».

м. Одеса.

— Киньте ваших свиней, містер фермер, та розводьте бліх і пацюків. Вигідніше!

МУЧИТЕЛЬ СТАВ УЧИТЕЛЕМ

Понад десять років тому, 15 травня 1941 року, один з лікарів німецьких військово-повітряних сил написав листа до свого приятеля Гімлера з проською прислати «двох або трьох професіональних злочинців» для використання їх в різних медичних дослідах.

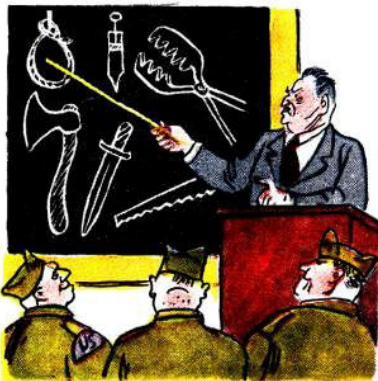
Людожер Гімлер з великою охотою задовольнив прохання. Послав спочатку трьох «злочинців», потім двісті, а через кілька місяців почав віддавати в лапи канібалам у білих халатах десятки тисяч своїх жертв. Так почався один з найкривавіших розділів історії фашизму.

Фашистські ескулапи заморожували людей, жарили їх, катували, мучили, перетирали в печельних вакуумних камерах, прищеплювали їм відомі й невідомі хвороби. Серед тих «дослідників» одну з перших скрипок грав генерал Вальтер Шрайбер.

Вдалося кривавому генералові втекти від грізного суду народів. Довгенько не було про нього ніяких чуток. А оце недавно знов витягли генерала на світ білий.

З великим шумом і гамом доставили його з Європи в Сполучені Штати і люб'язно попросили стати викладачем у школі авіаційної медицини військово-повітряних сил на базі Рандольф Філд в Техасі...

Знайшлося місце звірцю в американській «науці»!

Дан БЕННЕТ

1 березня.

Сьогодні знайшов у кишені свого піджака п'ять тисяч доларів. Дійсно, сюрприз!

4 березня.

Листоноша приніс рекомендованого листа, в якому я знайшов 1.900 доларів. Цікаво, хто мені їх прислав?

11 березня.

Якийсь громадянин сьогодні в ліфті всунув мені в руку пачку чеків по 100 доларів. Це, очевидно, якась помилка.

14 березня.

Одержав повідомлення з банку, що там відкрито на моє ім'я рахунок на 27.490 доларів.

17 березня.

Сьогодні вранці знайшов у своєму сейфі жмут акцій

ЩОДЕННИК АМЕРИКАНСЬКОГО ПОЛІТИКА

стального тресту. Мені все це здається чудесним сном.

21 березня.

Двоє промисловців запропонували мені кредит в 150.000 доларів. Збираюсь поїхати в Мексіку.

27 березня.

Після повернення з Мексіки в саду біля свого будинку я побачив чудесний басейн для плавання. Дійсно, приємний сюрприз!

4 квітня.

П'ять днів тому хтось поставив перед моїм будинком два новеньких «Каділаки». Сьогодні одержав поштою і ключі від цих автомобілів. Цікаво, чи застраховані машини?

10 квітня.

Троє зовсім незнайомих джентльменів запросили мене

на партію поккера. Я у них виграв 250.000 доларів. Це зовсім не зіпсувало мого настрою.

15 квітня.

Зробив подарунок містові. Послав 50.000 доларів. Хочуть на одній з площ встановити моє погруддя.

19 квітня.

Хтось прислав дружині новенький телевізор останньої конструкції, щоб подивилась і послухала передачу 27 квітня після обіду. Цікаво знати, що б це означало?

25 квітня.

Уже все знаю, все розвідав. 27 квітня повинен буду виступити свідком у сенатській комісії по розслідуванню хабарництва...

(З американського журналу «ГУМОРС»).

З ПОЛЬСЬКОГО ГУМОРУ

Проїжджаючи через одне чорногорське село, Тіто звернувся до старої бабусі:

— Я чув, бабо, що тут раніше було багато бандитів. Давно їх не стало?

— Слава богу, тепер уже стало краще. Всі бандити служать у поліції.

В Ірані недавно сарана знищила майже всі посіви. Тільки один іранець якось зумів врятувати своє поле.

— Як це вам удалося?— запитали сусіди.
— А я,— відповів той,— повісив на полі великий плакат: «Тут уже пройшли американці!»

Під час свого перебування у США Шуман так заразився тамтешньою атмосферою рекордів, що й сам поставив кілька рекордів. Протягом однієї години він відважив 56 глибоких і 78 звичайних поклонів.

(З журналу «МУХА»).

В Антарктиці, як відомо, водяться кити. Яких тільки порід там немає! І блювали, і сейвали, і фінвали, і кашалоти — зубаті кити. Плавають там і кити, які називаються бизнесвалами. Припливають вони в Антарктику від берегів США, Британії, Норвегії, Аргентини, Панами і інших берегів. Бизнесвали б'ють не тільки блювалів, сейвалів і фінвалів; в приступі шаленої конкуренції, в гонитві за бізнесом дубасять вони один одного безжалісно. Дають бебехів вони своїм конкурентам і в самій Антарктиці, і на ринках збуту. Останнім часом американські та англійські бизнесвали хочуть витурити з Антарктики такого кита в китовім промислі, як норвезький бизнесвал. Цього року вони відмовились купувати у Норвегії китовий жир, і норвезькі бизнесвали повісили вуха. «Що нам робити? — задумались вони. — Продавати жир норвезькому народові? Це буде дуже жирно для народу і піснувато для наших гаманців. Куди дівати жир?» Хтозна, як вони далі діятимуть, але можна передбачити, що скоріше бизнесвали виляють китовий жир у море, аніж погодяться збувати його по дешевинці.

В сиву давнину люди говорили, що земля стоїть на трьох китах. Не розуміючись на порадах китів, вони не знали, на яких саме китах тримається земля, — на блювалах чи на кашалотах.

Доларопоклонники з США доводять, що земля таки стоїть на китах і не на яких-небудь, а на бизнесвалах.

Діку цю версію ще раз (шостий раз!) вщент розгромили наші радянські китобої флотилії «Слава», які недавно зі славою повернулися в Одесу з шостого рейсу в Антарктику. Вони довели, що земля не стоїть, а крутиться, і крутиться не на бизнесвалах, а навколо власної осі. До того ж крутиться не в їхній бік, а в наш, крутиться так, що у бизнесвалів аж у головах макітрується.

За сім місяців промислу радянські китобої добули китового жиру вдвічі більше, ніж перша-ліпша окремо взята флотилія бизнесвалів. А в Антарктиці полюбало аж п'ятнадцять флотилій!

Щоб добути стільки жиру, скільки добули в шостому рейсі радянські китобої, треба було б зарізати два з половиною мільйони найжирніших овець.

Рік у рік удосконалюючи свою майстерність, радянські китобої довели, що бизнесвали зовсім не кити в китовому промислі, а щось на кшталт дрібних акул.

В умовах штормів бизнесвали ховаються за островами, шукають затишку, а наші гарпунери б'ють китів навіть при вісімнадциметровій хвилі.

— Подумаєш, коржі з маком — хвиля... Всього, як триповерховий будинок, — говорив молодий гарпунер Георгій Овсянников. — Це ж не висотний будинок!

Хвалені норвезькі бизнесвали, і ті стріляють в кита з сорока метрів, а радянський гарпунер Василь Тупиков бив китів з дев'яностометрової відстані. Десятками років норвезькі китобої били китів тільки в бік, а наші гарпунери б'ють китів, як-то кажуть, у хвіст і в гриву. Сяє на мушку хоч би й китове око, і в око гатять.

У шостому рейсі на палубі «Слави» прославились і наші розбирачі китів. За добу розбирали вони по п'ятдесят китових туш. Як двадцять вісім хвилин — так і стотонна туша! Сам головний шеф-повар китобазу «Слава», і той був зачарований такою моторністю.

— Що ж це, товариші, диспропорція така виходить? — сміявся він. — Я за півгодини середню курочку оформляю, а ви — стотонного кита... Куди мені з вами тягатися?

Норвезькі гарпунери добувають за сезон 150 китів. У кращі дні полювання вони вбивають по 3–5 китів.

У першому рейсі «Слави» в нашій флотилії працювали норвезькі гарпунери. Кожному з них за кожні п'ять убитих китів видавали премію — годинник. В нинішньому сезоні на одному з радянських китобойців було відкрито школу ФЗН в Антарктиці, і багато хто з учнів-гарпунерів убивали китів вдвічі більше, ніж норвезькі асси. А що ж говорити про Василя Тупикова — найкращого гарпунера флотилії? В останньому промислі він добув 372 китів.

Це тільки сказати легко — 372 кити! Щоб привезти такий «улов», треба щонайменше 4.300 вантажних вагонів.

5 березня, о 12.00, коли за міжнародною конвенцією закінчився китобійний сезон, «Слава», відсальютувавши своїм успіхам, повним ходом направились до рідних берегів. В дорозі радянські китобої зустріли норвезьку флотилію «Туршавді». Норвезький бизнесвал-акціонер був у поганому настрої. Він не добув і половини тоннажу жиру, який добула радянська флотилія. Норвезькі китобої привітали «Славу» гудками, залпами гарпунних гармат, і тільки флагман «Туршавді» мовчав, ніби китового жиру в рот набрав. З заздрістю дивились на радянських китобойців бизнесвали США, Англії, Панами, Аргентини.

Словом, радянські китобої з славою повернулися з славного антарктичного походу.

Дмитро БІЛОУС

ЛИЧАК-СМІЛЬЧАК

Товаришеві Личакові
Дав слово головуючий.
І ось почав він. Без красот у мові,
Спокійно, не нервуючи.

— Товариші!
Тут виступало
Ораторів чимало.
Критичні, гострі виступи були.
А от начальство — обійшли.
Дозвольте ж всупереч подібному рецепту
Мені внести в цю справу
Скромну лепту...

І всі подумали: так-так.
Ану, давай, Личак!

— Тут говорилося, що знову
Всі лають нашу установу.

А на чолі стоїть у нас
Іван Іванович весь час...

(Начальник закрутив тут носом.
Личак на нього глянув косо...)

— Так от... Так я розтягуват не стану,
Торкнуся коротко хоча б санстану.
У нас — а критика і тут не буде лишня —
Робота прибиральниць нікудишня.
А подивімося тепер,
Як-то працює наш кур'єр?
Іван Іванович дасть віднести пакета,
А він за той пакет та до буфета.
Або хоч і касир — як піде зранку,
То у свинячий голос прийде з банку.
А в наших відділах?
Та при таких умовах,
Звичайно, гірше все,
Ніж в інших установах.

Вже хтось терпів-терпів,
Та й нагадав про лепту:
— Коли ж почнете всупереч рецепту?

(Начальник грізний глянув косо,
І наш Личак повів тут носом,
Очима кліп, плечима смик,
Чомусь не слухався язик.)

— Так-от... до чого я веду?
У всіх начальство на виду.
Та Іван Іванович...
Нехай він нам дарує —
Нічого сам не вдіє й не внерує,
Бо ясно зокрема і взагалі,
Що труднощі для нього не малі...

А далі що?
Личак тик-мик
І знову кліп, і знову смик.
Та далі й слова не було,
Неначе мову відняло.

— Це що, рецепта вичерпав до дна? —
Хтось вигукнув баском. —
Невистачило духу?

Отак! Ціляв немовби у слона,
Ну, а попав... у муху!

ТОНКА СПРАВА

КАЖУТЬ: де тонко, там і рветься. Воно і так, і не зовсім так.

Завод «Запоріжсталь» випускає тонкий лист. І хоч який він не є тонкий, а все ж — не рветься.

Так от, лист — не рветься, а план поставки цього листа замовникам частенько зривається.

Недавно бригада старшого вальцівника т. Ситарчука прокатала метал для легкових автомобілів. Після прокатки лист у тій же зміні було передано до сортировки.

Минуло багато часу, поки обер-майстер прокатного відділу т. Гуревич згадав про цей лист. Розпорядився розсортувати, а там, виявляється, вже й розсортувати нічого: лист іржа поїла.

Карати за це треба?

Треба! Та покарали... прокатників. На них списали весь брак. На них лягла чорна пляма бракоробів.

А майстер Гуревич?

Він майстерно вийшов сухим із води.

Недаремно ж він — обер-майстер!

КРУГОМ — БІГОМ...

ПЛАНУВАТИ — значить передбачати. Виходячи з цього, начальник Укрголкооппостачу т. Булгаков ще десь на початку року став передбачати, як найкраще організувати розподіл сировини між підпорядкованими підприємствами.

Запорізькій облізношкірспілки запланували завезти сировини на 81 тисячу карбованців. Одразу ж після того, як сировина була завезена у Запоріжжя, т. Булгаков розпорядився вивезти для Кіровоградської облпромради та Київської міськшкірпромспілки майже весь той багаж.

От планування, аж транспорт стогне!

Це — фабрична марка Нікопольської швейної фабрики Дніпропетровського обллегпрому.

Про що говорять ця марка?

Говорить (а якою мовою говорить!) про те, що відносини працівників «фабрикоуправління» з граматами більш, ніж напружені.

Те, що керівники Нікопольської швейної фабрики вважають себе підпорядкованими Міністерству легкої промисловості РРФСР, говорить за те, що й з географією вони ще теж дружини не встигли завести.

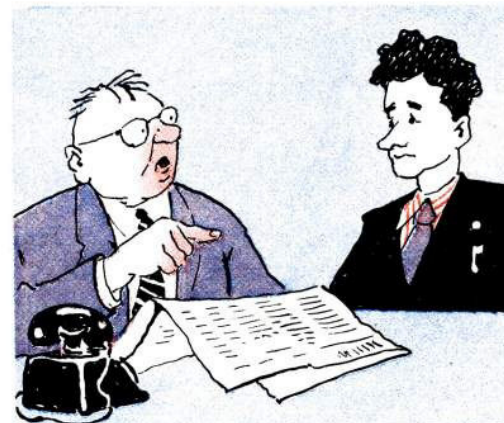
Ось про що говорить оця фабрична марка.

КРІПКО СПИТАЛИ...

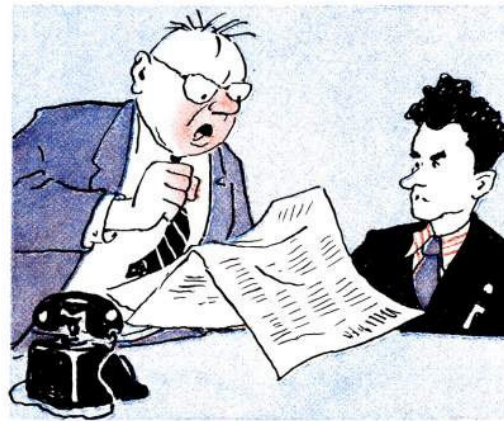
Мал. С. САМУМА

— Знову про Івана Петровича пишуть!

— Гм... Фанти обурливі...

— Це так не минеться. Ми його спитаємо, і кріпко спитаємо...

— Ми вирішили спитати, Іване Петровичу, як нам бути: обмежитися суворою доганою, чи зняти з роботи... автора статті про вас?

ЧИСТОТА БЕЗ ПОРЯДКУ

СПОЧАТКУ задзвенів телефон на столі завідуючого Красноградським (на Харківщині) райвідділом охорони здоров'я т. Буланого. Потім у трубку улесливо зашебетав завідувачий:

— Слухаю вас, Михайле Андрійовичу! Що? З усією сім'єю? Будь ласка. Чудесна грязючка є! Прощу...

За якусь мить заторохтів-залопотів мотоцикл — товариш Буланий вихором полетів до грязелікарні. А слідом за ним шаркнула шинами «Победа» і зупинилась біля ганку лікарні.

— Ой, лишенько! — заметушилася чергова сестра. — Я й забула, що сьогодні субота... От це, — подивилась вона у вікно, — не могли прихати, коли закінчиться прийом хворих...

Хворі, що чекали черги до ванн, загули, як потривожені бджоли: прийом було припинено.

...А через дві години, розімлілі й рожеві, вийшли з «бани» гості — працівники райкому партії т.т. Титов і Аршинов з дружиною та синомком.

Сердиті хворі несподівано для себе самих дуже зраділи: звеселило їх те, що серед нежданих гостей не було першого секретаря райкому т. Черненка, який любить паритись у грязях не по дві, а по чотири години підряд.

Люблять красноградські керівники чистоту, та, на жаль, не поважають порядку!

ВЛИП ЧОЛОВІК...

ДИРЕКТОР Пелюхівського (на Чернігівщині) крохмаленатокowego заводу Григорій Митрофанович Левченко влип у державну патаку. І хоч оточив він себе родичами, щоб на них спиратися, — не помагає: засмоктало його до підборіддя. Бідолаха вже пускає на вітер державну картоплю, жом (по подвійній ціні), пускає у найми автомашину, псує за вітром 34 тисячі карбованців збитків по підсобному господарству, але ніяк не вирине. Чим повнішими стають Левченкові кишені, тим глибше його засмоктує.

МОРОКА З БАТЬКАМИ

У КОЛГОСПІ ім. Куйбишева, с. Ново-Михайлівка, Новгородківського району на Кіровоградщині, живе старий колгоспник Григорій Германович Коваленко. 71 рік йому. Робити нездужає.

Син Григорія Германовича, Іван, працює в Ромнах, Сумської області, на механічному заводі.

Син не хоче допомагати батькові. Ще рік тому батько звернувся до суду Новгородківського району.

А суд все щось зволікає та й зволікає справу.

— Чотири рази, — бідкається старий, — ходив я до суду, а діла нема!

А син?

А син, мабуть, думає:

— Був би знав, що старому батькові треба допомагати, я б без батька народився! Морока з тими батьками!

ВІНЕГРЕТ

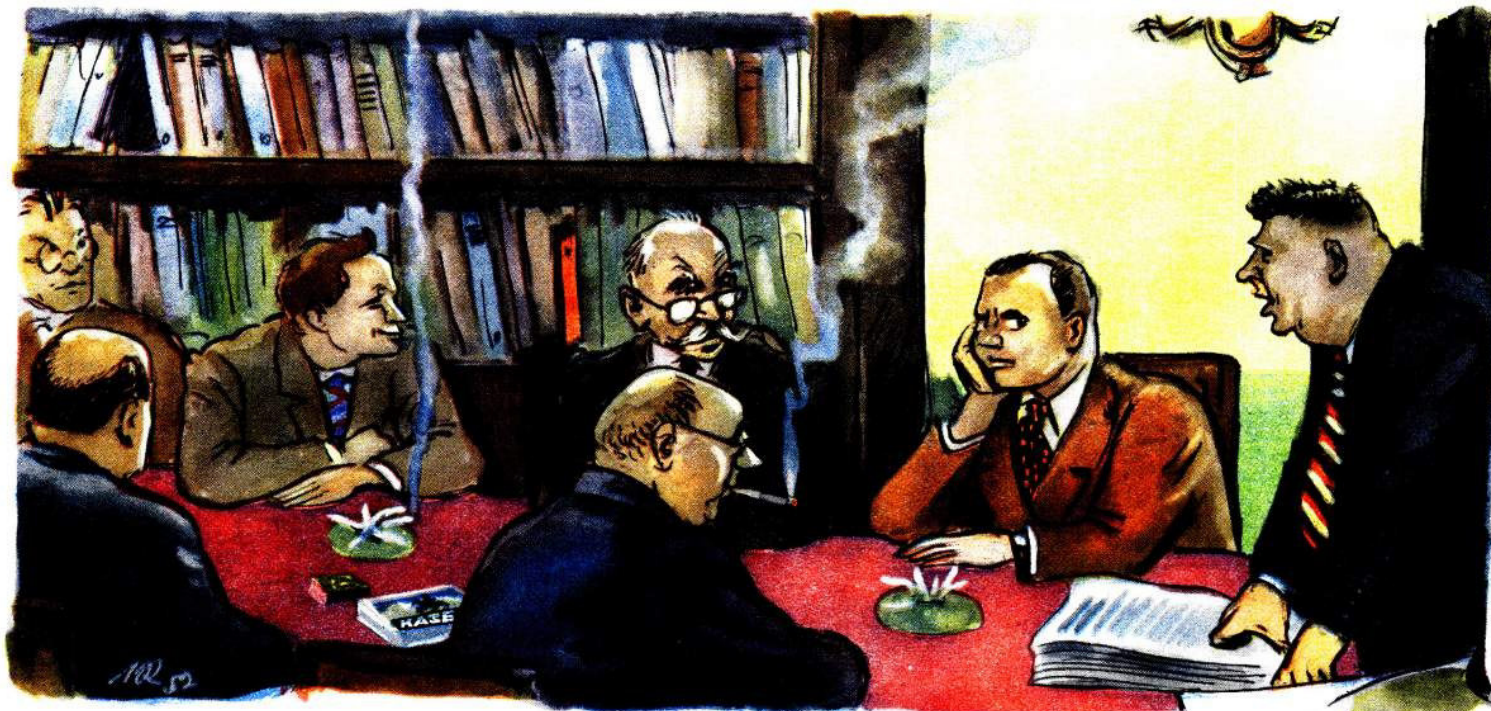
— НА ПЕРШЕ прошу газету, а на друге — шахи.

— Що, що? — здивовано перепитує офіціантка.

— Пробачте, — ніяковіє відвідувач. — Це я за звичкою. Ніяк не забуду, що в цій ідальні колись наш клуб був.

А от т. Панасенко — директор Української машинно-дослідної станції (Гребінківський район на Київщині) про це швидко забув. Ось рік уже робітники станції не мають свого клубу, бо т. Панасенко «тимчасово» розмістив у ньому ідальню та гуртожиток.

Слід було б все поставити на свої місця. І т. Панасенка — в тому числі.

— Шановні колеги! Після впертих багаторічних шукань нам пощастило встановити, що справжньою причиною браку є погана робота підприємства.

ПРИРОДА була напрочуд щедрою, коли обдаровувала Миколу Микитовича. Відпустила вона йому не один дар, а цілу в'язку талантів і здібностей. Довгенько ті таланти не могли дати цвіту, не розвивалися, — ґрунту підходящого не знаходили. І тільки на сорок третьому році життя нашого героя вони почали розпукуватись з погрозовою швидкістю. За сім років Микола Микитович став істориком музики, майже доцентом, зробився музикознавцем і музичним критиком і скомпонував дисертацію, яку збирається захищати. Спробуємо хоч коротко познайомити читачів з талантами Миколи Микитовича.

...Було це сім років тому.

Гордою, твердою ногою, з високо задертою головою, не ошасливлюючи своїм поклоном навіть знайомих професорів, продефілював він затисненими коридорами столичної консерваторії і натхненним диригентським рухом правіці смикнув чорні двері директорського кабінету.

— Начальник над усіма консерваторіями... Викладатиме у нас, — пошепки пояснювали цікавим і приймальним директором.

А в кабінеті тим часом, без зайвих пояснень, новоприбулий заповнив анкету і написав автобіографію. Благоговійно поклавши рукописи «начальника над усіма консерваторіями» в новеньку папку, тодішні керівники консерваторії записалися: високий начальник зволив стати у них за викладача історії музики! Зачаровані керівники навіть документа про освіту не наважились попросити у нового педагога...

Безцеремонний і розв'язний, начальник зразу ж відчув себе у рідній стихії. Не довго довелось йому ходити у рядових викладачах, — легко й швидко став він старшим викладачем, а згодом дуже прозоро і безапеляційно натякнув керівникам консерваторії, що час би йому вже стати й доцентом.

Року тисяча дев'яносто сорок шостого зібралася вчена рада консерваторії, щоб обговорити натяк історика музики, тодішнього начальника управління учбових закладів Комітету в справах мистецтв УРСР Миколи Микитовича Михайлова. Затьохкали солов'ями підлабузники, вихваляючи таланти шановного Миколи Микитовича та бажаючи йому блискучих наукових успіхів у майбутньому.

Але справедливо сказано: дружба — дружбою, а служба — службою... Щоб пройти в доценти навіть такому феноменові, як Михайлов, потрібні документи. І насамперед — диплом про закінчення вищого учбового закладу. Крім того, треба мати наукові праці. Дифіраблів і підлабузницьких пророкувань до справи підшувати, на превелике щастя, не заведено. І соромливо та ласкаво керівники консерваторії попросили Миколу Микитовича подати до наукової частини диплом про закінчення вузу і список його наукових праць.

Перетрусив свою феноменальну пам'ять історик музики, і на столі директора з'явився довжезлий реєстр його творів. Чого тільки не було в тому реєстрі! Куці рецензії, брошури, увертюри, домашні чернетки і навіть роман «Й тут, й там» на слова Т. Шевченка.

Разом з реєстром на стіл було покладено і новенький диплом про закінчення Одеської консерваторії в 1947 році, тобто через два роки після «вступу» до Київської консерваторії викладачем.

Легко й швидко склав екзамен начальник управління учбових закладів у підлеглий йому Одеській консерваторії: екстерном, екстрено, в пожежному порядку — за два дні!

ІСТОРІЯ З МУЗИКОЮ

А впоравшись так віртуозно з екзаменами, Микола Микитович покинув роботу в управлінні та й заходився писати дисертацію про М. В. Лисенка.

І одразу ж по музичних закладах столиці заговорили про Михайлова, як про визначного дослідника і знавця творчості великого композитора. Де ще та дисертація, а дисертант уже ходить гоголем у членах редакційної колегії зібрання творів Лисенка, читає лекції скрізь і всюди, пише для газет статті. Все, що виходить з-під його пера, довге й куче, Микола Микитович продовжує зароховувати до числа своїх наукових праць. І не без підстав. Труди його повні відкриттів.

Скомпонував музикознавець коротеньку рецензію для журналу «Советская музыка» і відкрив у ній, що Лисенко «обробив мелодію, написану на безсмертні слова Шевченка полтавським композитором-любителем Г. Гладким», тоді як усі знали (і знатимуть!), що згаданий твір Лисенка — не обробка, а річ оригінальна. Слухачам середньої музичної школи подібних «відкриттів» учителі музики не прощають, але для музикознавця, який аж два дні вчився в консерваторії, — і це досягнення.

З такою ж «легкістю думок незвичайною» М. Михайлов відкрив, що «Гуцульська рапсодія» Г. Майбороди порочна тільки тому, що композитор побудував її на мелодичних образах народних пісень... Таке відкриття обурило всіх, хто хоч трохи був знайомий з рапсодією. Але неук вирішив бути послідовним у своїх вигадках. Коли з'явилася нова симфонія Г. Майбороди, розперезаний музикальний критик і на неї налепив, як шудіка, знову на диво всім відкривши, що і експозиція в ній безбарвна, і оркестровка громіздка, і мідь звучить різко, і нема ніжних звукосполучень...

Композитори, присутні на обговоренні симфонії, одноставно запропестували проти такого відкриття, і розгніваний критик умістив у «Київській правді» свій черговий науковий твір на 60 рядків (18 березня 1952 року), в якому нагородив своїх противників такими «ніжними звукосполученнями», від яких барабани перетинки у читачів задзеленчали.

«Сполучення», звернені до композитора М. Дремлюги, можна викласти коротко так:

— І ти який-такий, і дисертація твоя нікчемна, і твій концерт для фортепіано слухачі не визнали, хоч ще й не чули!

Єдине, що «визнає» і всіма силами популяризує Михайлов, — це його власні твори. Свою «наукову» рецензію на збірку українських народних пісень, надруковану торік в газеті «Радянське мистецтво», він цього року знову надрукував у журналі «Советская музыка». Шоправда, добробив її капітально: старий заголовок «Витвори народного генія» замінив на скромну шапочку «Цікавий збірник».

Лишається додати останній, фінальний, так би мовити, історико-музичний коментар.

Микола Михайлов запевняє, що він колись написав роман на слова Т. Г. Шевченка «Й тут, й там».

Слів таких у геніального Кобзаря нема. Є «І тут, і всюди — скрізь погано».

Ці слова великого поета можна було б поставити епіграфом до всієї творчої діяльності спиртного музикознавця.

Павло ГЛАЗОВИЙ.

БЛОХОВОДЕЦЬ МЕТЬЮ РІДЖУЕЙ

(СТОРІНКИ З БІОГРАФІЇ)

Кипить і вирує Париж. Десятки тисяч плакатів у руках демонстрантів. Десятки тисяч написів кричать із стін будинків. Люди, стіни і камінь площ вимагають одного:

— Генерал-чума, забирайся геть!

Це трудовий Париж так зустрів нового американського сатрапа в Європі, генерала-вбивцю, генерала-ката Метью Ріджуея.

Ще по дорозі до Парижа генерала непокоїв «бойовий дух французів». А що таке бойовий дух народу, — Ріджуей знає з власного досвіду в Кореї. Ось чому він так перелякано зщулює в машині від одностайної грізної вимоги трудового Парижа:

— Генерал-чума, забирайся геть!

Цей генерал з гхорчлим обличчям і душею скорпіона протягом півтора року знищував бомбами, палив напалмом корейські міста і села, госпіталі і школи, музеї й дитячі ясла, вбивав беззбройних полонених. Цей гібрид гхора і скорпіона був одним із головних авторів безумного плану фізичного знищення корейського народу.

Ледь ступивши на землю Кореї, Ріджуей істерично заверещав, звертаючись до своїх вояк:

— Убивайте! Якогога більше трупів! Солдати повинні убивати. Я приїхав сюди тільки для цього!

Ідеалом, кумиром Метью Ріджуея був другий кат у генеральському мундирі — Макартур. Той самий битий корейцями Макартур, який прокаркав біля гори трупів корейських дітей:

— Вигляд цих трупів тішить мої старі очі...

Не поступаючись перед своїм «кумиром» шаленою кровожерністю і труполобством, Ріджуей перевершив Макартура в лицерстві.

Коли американські вояки, приголомшені могутніми ударами корейських бійців і китайських добровільців, почали з погрозовою наполегливістю ставити питання: «За що ми воюємо? Для чого ми тут?» — Ріджуей звернувся до них з апостольським посланням:

— Справжня суть подій в Кореї полягає в тому, — заявив він, — що тут вирішується питання: виживемо ми з допомогою божої десниці, яка керує нами, чи загинемо в безбожному світі... Це війна за наше життя і національне існування... Це пи-

тання про те, чи перемаже західна цивілізація, яка процвітає в нашій благословенній країні, чи ні..

Так цей апостол Уолл-стріту з допомогою божої десниці проголосив імперіалістичний розбій за шість тисяч миль від берегів Америки самообороною «миролюбних» і «христолобних» мільярдерів.

За допомогою рекламних бюро Ріджуей створив собі репутацію спеціаліста повітряно-десантних операцій. Преса американських палів війни трубила на всіх перехрестях, що десантники Ріджуея легко й швидко захоплять всю Корею з повітря. У березні минулого року Ріджуей справді спробував продемонструвати цю свою «спеціальність». Після довгого і запеклого бомбардування міста Мунхсань було викинуто великий повітряний десант. Не минуло й доби, як героїчні бійці народної армії зтерли той десант на порох. Після цього у Ріджуея пропала охота до десантних операцій, перестала про них писати й американська преса.

Зневірившись у своїх власних військових талантах, Ріджуей вдався до найжахливішого злочину. Він скинув на спалену і кров'ю политу корейську землю хмари холерних вібрионів та чумних бацил, бактерій тифу й сапу, контейнери з мірадами збудників епідемії. Замість двоногих десантників Ріджуей почав викидати десанти чумних бліх та мух, пацюків та павуків. Битий генерал-кат став тепер і генералом-чумою, головнокомандуючим чумно-холерним легіоном Уолл-стріту. Але й цей, головний, козир Ріджуея був так же битий, як і його ставка на напалм, літаючі кріпості, хімічні снаряди. Життя перемогло смерть, чумний легіон було знищено, як і американські війська. Битого вояку призначено головнокомандуючим атлантичним набродом.

Метью Ріджуей — наймерзенніший військовий злочинець усіх часів, сатрап Уолл-стріту — прибув з Кореї до Європи з багажем убивці й блоховодця.

Уже відбулися перші зустрічі генерала-чуми з трудовою Францією. І вона одностайно зажадала від нього:

— Забирайся геть!

І вся Європа, увесь світ підхопив цю грізну вимогу:

— Забирайся геть, генерал-чума! Шибениця по тобі плаче!

М. ВІЛЬБАУМ.

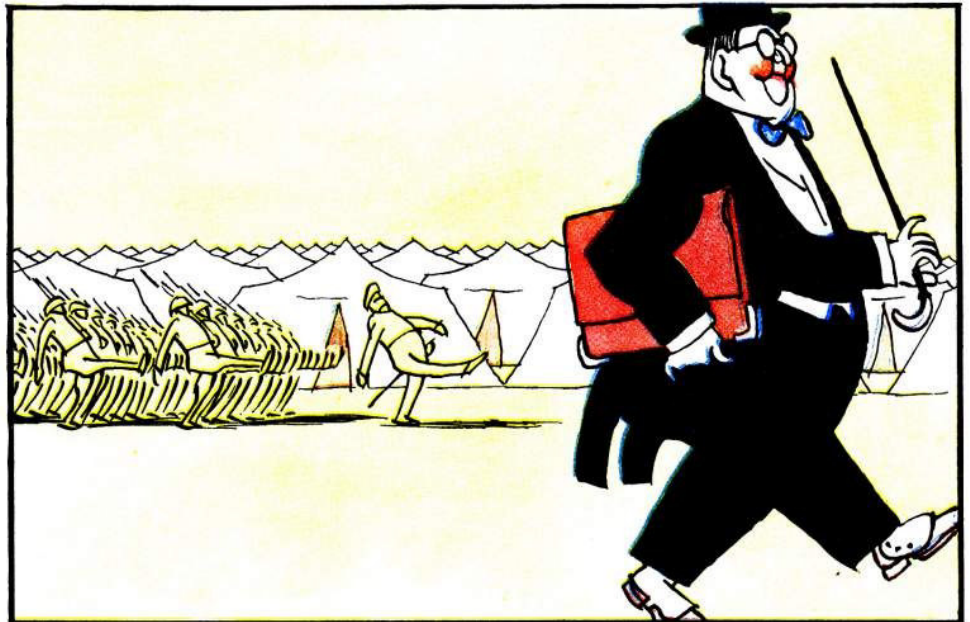
СЛОВА З ДІЛОМ НЕ РОЗХОДЯТЬСЯ

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

— Леді й джентльмени! За рік ми побудуємо сотні тисяч жител!

Консерватори обіцяли будувати по 300.000 жител щороку.

Сказано — зроблено!

У центрі Дніпропетровська міститься ресторан 1-го розряду «Дніпро», який перетворився на притулок хуліганів і п'яниць Дніпропетровці обходять цей ресторан десятою дорогою.

КАРИКАТУРА З НАТУРИ

ЛИС-ГОСПОДАРНИК

(БАЙКА)

Лис янось умудрився,
В лігоспі головою примостився.
Гуннув до себе свата,
Брата,
Племінники прибігли — лисенята.
Припленталась Лисиця,
Троюрідна сестриця.
Прийшов Кабан, задерши ніс,
І лапу Лисові потис.
Примчав навскач
І Вовк-зубач...

Роботу Лис дає усім,
Бо довіряє, як своїм!
Лисицю до птахів призначив,
А свата Вовка — до зайців,
Із Кабаном він попличав
Й своїм заступником провів.
Довіряв братові комору,
А лисенят усіх — в контору,
Щоб діточки сестриці
Там цюкали на рахівниці!

Лисиця так взялась за діло,
Що пір'я з птахів полетіло!
Та й Вовк узявся працювати —
Ковта щодня зайців по п'ять!

Кабан гордивсь, казав: «Рох, рох,
Керуєм з Лисом ми удвох!...».
Лис дім буде на помості,
У Лиса що не вечір — гості.
Посходиться рідня
І п'ють до дня!

Та от зібралась лісова громада
І почалась рада.
За шкоду всю, за всі розтрати
Лис мусив відповідь давати!..
З тих пір від Лиса, від рідні —
Лишилися згадки лиш одні.
Уся рідня —
Одного дня
Поїхала кудись в окремому вагоні.

...Мораль із цього вплива:
Не зустрічали ви, бува,
Такого Лиса в вашому районі?

Василь ЛИСЕНКО,
Студент Київського
університету.

Пером
переш

СТРИБКИ ЧЕРЕЗ МІШКИ

Як повідомлялося в газеті «Воршиловградская правда» (№ 99), на обласних змаганнях легкоатлетів «кращих результатів добились спортсмени обласного центра в бігові на 100 метрів Мірошниченко (12 хвилин 03 секунди), на 800 метрів Дюкарев (12 хвилин 13 секунд)».

І завдяки тому, що в газеті саме

так повідомлялося, авторові замітки пощастило поставити нечуваний рекорд в бігові на сім верст до небес з перешкодами — з відважними стрибками через сім мішків гречаної вовни. Бо за 12 хвилин та ще й три секунди на стометровій дистанції можна десять раз перезутись і тричі води напитися.

НОВАТОР-КОМБІНАТОР

ЯКІВ Іванович Оправхата — бухгалтер Дрогобицької артілі інвалідів ім. 1 Травня — своєрідний новатор. Він зумів обігнати час — уже одержав зарплату за жовтень місяць цього року. Він зумів завести замість подвійної бухгалтерії таку, що й сам чорт ногу в ній зламає.

З усіх бухгалтерських термінів Оправхата найбільше любить один — «списати». Заготувачі Ярошинський і Середницький розбазарили 152 кілограми жиру. Списав Оправхата той жир. Протягом минулого року систематично списувався природний убуток м'яса та ковбаси. А в кінці року Оправхата списав уже раніше списане на 4.322 крб. Отак убуток і дав прибуток.

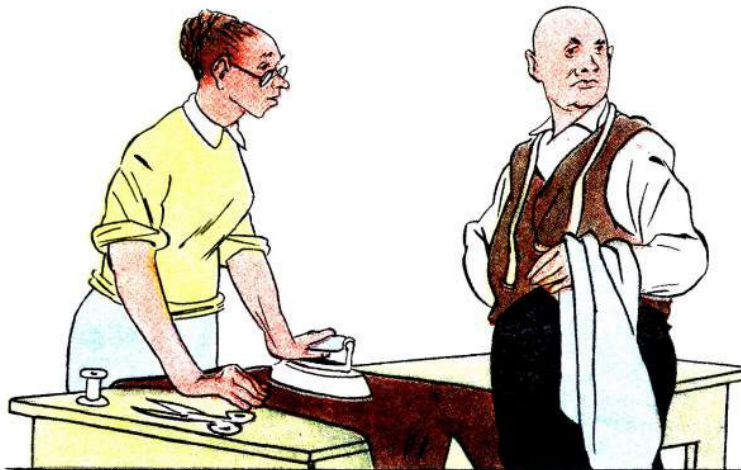
Дуже спритний бухгалтер Оправхата, а от скласти баланса не вмів і запрошує для цього інших бухгалтерів. За складання балансів уже виплачено до 5.000 крб.

Різні комбінатори і шахраї розтягли 82.000 крб. артільних грошей. До суду б їх! Та як же може Оправхата передавати справи до суду на своїх горілчаних братів Ломова, Ярошинського, Середницького та ін.

Оправхата орудує в артілі, як у власній хаті. Ну, а куди ж дивиться голова артілі? Як видно, голова артілі Басаманович з тих людей, у яких не дуже болить голова за громадську власність.

О, ГНІВ БЛАГОРОДНИЙ!

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— От нахаба, заплатив по преїскуранту та ще й квитанцію почав вимагати.

Письменник Федір Семенович Білокінь напівсидів-напівлежав на лавці вагона і байдужим поглядом стежив за пасажирами. Він вважав себе глибоким знавцем людської природи і навіть, як йому здавалося, з одного погляду умів визначити характер і професію людини.

Ось, наприклад, біля вікна лежить огрядний чоловік у косоворотці... Хто він? Якийсь бухгалтер, що іде до центра із звітом, або торговий працівник... А ота жінка, що обіклалася чемоданами? Ну, звичайно ж, колгоспниця, яка вирядилася до сина або до дочки в гості!..

Білокінь нудьгував. Він поклав голову на подушку, заплющив очі й почав вигадувати сюжет для чергового оповідання. Сюжету він не вигдав, але спати йому захотілося, і він перекинувся на бік.

Потяг зупинився. З вагона пішла жінка з чемоданами. А чоловік у косоворотці сів до вікна і почав жувати курячу ніжку.

«Хоч би хто свіжий зайшов!» — подумав письменник.

На його велику радість до вагона ввійшла молода вродлива жінка. Вона, мабуть, їхала далеко, бо одразу ж попросила у провідника постіль і почала досить-таки ретельно та надійно вкладати свої речі. Речей у неї було багато і одягнута вона була зі смаком.

«Не інакше, як якась Ага Щука», — вирішив про себе Білокінь. — Бач, і макінтош коверкотючий, і плаття кресатенове, і білі кучерика на голові, і чистенькі, біленькі руки з довгими тонкими пальцями, мабуть, на піаніно грає...»

Жінка роззулася, лягла і почала перегортати журнал. У Федора Семеновича тьохнуло серце. Такий самий журнал лежав і в нього в чемодані — у ньому було надруковане його останнє оповідання.

Пасажирка повільно перегортала сторінки, а Федір Семенович з хвилюванням стежив за нею. Чи затримається її увага на оповіданні? Чи буде вона його читати?.. Як не як, у нього вже є ім'я, і вона повинна б його знати, якщо вона культурна людина!..

Читачка справді затрималася на оповіданні.

«Не читатиме... облише...» — думав Федір Семенович. — Хіба їй цікаво читати про фрезерувальницю? Вона, мабуть, тільки й знає, що свою косметику та вишукане вбрання... Знаємо цих пташок...»

Проте жінка читала. Правда, один раз вона відірвалася від журналу для того, щоб дістати з чемодана яблуко, і поки вона смачно кусала його білими красивими зубами, Федір Семенович з ненавистю дивився і на оті зуби, і на яблуко. Але вона знову взялася до читання, і Білокінь заспокоївся.

Кілька разів молода жінка посміхнулася і підкреслила щось у журналі своїм блискучим маленьким нігтиком.

«Що вона там підкреслює? — вгадував Федір Семенович. — Мабуть, щось особливо цікаве знайшла. Там — е!..»

Нарешті, пасажирка закінчила читати оповідання і дістала ще одне яблуко.

— Цікаве оповідання? — запитав Федір Семенович, улучивши зручну хвилину.

Молода жінка глянула на нього ясновисніми очима.

— А ви читали?

— Читав.

— Ну, й що ви скажете?

— Я хотів би знати спершу вашу думку. Я бачив, ви посміхалися, щось підкреслювали.

Жінка невиразно повела плечима.

— Смішного в оповіданні мало... Письменник смішний, як його тут — Білокінь. Знаєте такого, читали?

— Чув... — вскрай зніяковівши, пробурмотів Федір Семенович. — Чим же він смішний, письменник?

— Аякже! Пише про молоду дівчину, і карі очі в неї, і брови, як шнурочок, і ямочки на щоках, а виходить не людина, а якийсь... ходячий механізм.

— Не розумію, — сказав Білокінь, ховаючи очі.

— От тобі й на! — здивувалася жінка. — Читали й не розумієте!.. Ну, що вона ще вмє, його героїня? Тільки деталі обточує — і все...

— Так це ж стахановка! — вигукнув Федір Семенович. — Це ж про її роботу написано!..

— Отож і я кажу — стахановка, а крім свого верстата нічого не бачить і не знає... Письменник думав: якщо вона стахановка, то її більше ніщо й не цікавить, окрім робочого місця.

— А ви, може, хотіли б, щоб там про любов було? — ущіпливо запитав Федір Семенович.

— А чому б і ні? — засміялася жінка. — Адже вона — молода, як описує письменник. Та, врешті, чому тільки — про любов? Отак і пишуть деякі — робота та трішки кохання пристебне збоку і вважає, що оповідання в нього — кращого бути не може... А театр? А книжки? А спорт? А сім'я? А квіти?.. Я, наприклад, дуже люблю квіти. У мене справжній квітник біля хати...

— Так то ж ви! — заперечив Федір Семенович, уже виведений із себе. — Вам... може, більше й робити нічого...

— Як це так — «нічого робити»? — жінка раптом зашарілася, а ясновисні очі її здивовано округлилися. — Я й є фрезерувальниця!..

— Хто?! — Білокінь, рвучко підвівшись, вдарився головою об верхню лавку.

— Фрезерувальниця, — повторила жінка. — Про таку й пише отой Білодід, чи як його...

— Білокінь, — поправив Федір Семенович, ображений в своїх найглибших почуттях.

— Ну, нехай Білокінь. От і написав, що я читаю й сама себе не впізнаю... Та чого це ви взяли захищати цього Білоконя?

Федір Семенович довго мовчав. Його шоки то блідли, то червоніли. Нарешті, він видувив із себе:

— Я вам сказав би — «чого», та не хочеться ставити вас у незручне становище... Вас і себе...

— Тепер уявте я вас не розумію, — покрутила головою жінка.

— Це оповідання написав я! — випалив Білокінь.

— Ви?!

— Ну, от бачите, як недобре вийшло?.. Тепер ви казатимете мені: «Пробачте», а я змушений буду казати вам: «Будь ласка»...

— Ні, не казатиму: «Пробачте», — твердо відповіла фрезерувальниця. — За що ж пробачатися? За те, що правду сказала?.. Навпаки, я рада, що все сказала без реверансів, а прямо, як є... Та, якщо це ви написали, то я вам ще скажу: там і з технікою не все гаразд. Наплутано де-не-де. Для когось це, може, й непомітним пройде, а для мене, фахівця своєї справи, — ну, так вухо й ріже!..

І раптом Федір Семенович почув густий стриманий сміх, схожий на перекоти далекого грому.

— Так його, так!.. — підтримав пасажир у косоворотці молоду жінку. — Критика знизу, так би мовити... А якщо мало, то ще й я додам, бо нашого брата, гірника, теж часом письменники з забобою нікуди не випускають. Мовляв, належить тобі бурити — бури і більше нікуди не рипайся... А я ось, наприклад, коли не бурю, то в Палаці культури в хорі співаю. Чуєте, який у мене бас?..

— Чую, — покійно відповів Федір Семенович, тільки тепер помітивши, що голос з грудей чоловіка справді гримів, неначе з бочки.

— І в музичну школу поступив, хоч на піаніно навчитись... Звичайно, з мене Еміля Гільєса не буде, але певен, що гратиму. Он як!..

Федір Семенович подивився скося на цупкі великі пальці чоловіка, потім — на тендітні тоненькі пальчики молодої жінки, які тримали третє яблуко, нарешті, для чогось глянув на свої руки і знесило лог на лавку.

Він більше не нудьгував.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Старосвітська поміщиця Пульхерія Іванівна їздила на джоржках, від яких, за свідченням М. В. Гоголя, «повітря навколо сповнялося дивними звуками, так що враз чути було і флейту, і бубон, і барабан».

Та пані виїжджала на своїх музикальних джоржках один тільки раз. А як же бути радгоспові ім. 626 з недавно купленими 20 джоржками, чи то пак ходами, які бряжчать і торохтять усіма своїми деталями й розсипаються на ходу? Нам же на них щоденно треба їздити. Живи ж!

«Дивні звуки» од тих ходів чути далеко. Чуєш ти їх, Перче, і в Києві. Один тільки Зінківський — голова Новомосковської промартілі ім. Куйбішева, яка випускає ці оркестри на колесах, не чує тієї музики. Не інакше, як оглух уже від музики власних виробів.

В. ПАЛІЙ,
секретар парторганізації радгоспу.
Васильківський район,
Дніпропетровської області.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Чи не знайомий ти часом з керуючим Яришівською районною філією Держбанку т. Студенюком? Справа в тому, що одержати у нього вчасно гроші можна тільки по знайомству.

А у нас, шкільних працівників, з ним знайомства нема. От і доводиться по три-чотири рази ходити за 15 кілометрів до районного центру, щоб одержати зарплату для вчителів.

Отже, просимо терміново познакомиться з т. Студенюком і нагадати йому, що крім доброго знайомства є ще така чудова річ, як радянські порядки, які треба поважати. Сказати це йому треба, звичайно, лагідно, по-перчанському, як і годиться для першого знайомства.

О. ІВАНЕНКО.
Купавська середня школа,
Яришівського району,
Вінницької області.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Леонід Костянтинович Третяков в основному займається вигаданням нових назв для старих кінокартин. Оголосить, наприклад, по всьому райцентру, що йтиме фільм «Суперники», а показує стару, драму кінозбірку. Понаписує на афішах «Новий фільм!», а демонструє старі спортивні кіножурнали.

Оце недавно він сам себе перевершив. Оголосив так:

«Новий художній фільм!!! Кінокомедія! «Тарапунька і Штепсель!».

Біля каси — буря, квитки виривають з рук, а увечері на екрані — мультиплікати «Полкан і Шавка», «Лісовий концерт», старі журнали.

Поки що цей «лісовий концертмейстер» у нас називається завідувачим райвідділом кінофікації.

Продумай, Перче, для цього якусь іншу назву!

ГРУПА ВЧИТЕЛІВ
СЕРЕДНЬОЇ ШКОЛИ.

Велика Олександрівка,
Херсонської області.

Почта

Перче

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Перед правлінням колгоспу ім. Леніна стояла задача — радіофікувати село. Щоб її розв'язати, правління складо договір з Славутською райконторою зв'язку, яку очолює Олександр Йосипович Цісар. Перерахували авансову плату — і за апаратуру, і за сітку, і за стовпи.

Минуло більше року, і ні сітки, ні апаратури, ні стовпів, ні Олександра Йосиповича ми не бачимо.

Всього правління перерахувало 4783 карбованці.

Скільки ж днів нам доведеться ще перерахувати, доки заговорить радіо?

Цю задачу без тебе, Перче, розв'язати дуже важко.

П. САМЧУК.
Кам'янець-Подільська область.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

У травні минулого року голова правління нашого колгоспу т. Шахівський заходився будувати громадський корівник. Будував, будував і, нарешті, збудував... собі хату. А щоб колгоспна худоба не образилася, т. Шахівський гостинно відчинив перед нею двері клубу. Там вона і зиму зимувала!

Тепер, Перче, літо. За літом, як відомо, настане осінь, за осінню — невблаганна зима, а корівник і досі недобудований.

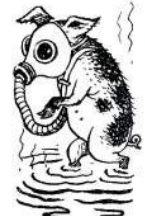
Невже, Перче, і цю зиму в клубі крутитимуть не кіно, а хвости бикам?

О. ВАХНЕНКО.
Колгосп ім. Димитрова,
Чуднівський район, Житомирської області.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Широка калюжа в центрі Антонівки істотно відрізняється від славновісної миргородської калюжі, яку колись описав М. В. Гоголь. Миргородською калюжею, як відомо, свині не гребували. А от антонівської — боїться найневибагливіший свинячий ніс.

Миргородська калюжа завдячувала своїм походженням, так би мовити, стихійним силам природи. Антонівська ж — тільки рукам людським. Дирекція місцевого маслозаводу полінувалася провести закрити каналізацію для відходів і випускає їх прямо на вулицю.

Від миргородської калюжі давно не лишилося й сліду. Коли ж, Перче, подібна доля спіткає й антонівську калюжу?

Луцький район,
Волинської області.

В. СКОРОХОДОВ.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Добрий чотириповерховий будинок мають на Виноградній вулиці, № 4 робітники Одеського суперфосфатного заводу. І прикро дивитися, що через дрібниці він передчасно руйнується. На будинку немає ринв, під час дощу вода тече просто по стінах. Робітники не раз уже скаржилися директорові заводу т. Кочеткову, а той у свою чергу скаржиться, що йому на ринви заліза не відпущать.

А тимчасом стоїть наш будинок у рудих патьоках, заплаканий. Правду кажуть, що без доброго хазяїна й двір плаче...

Слюсар Г. ПЕТРОВ.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Рік тому Білоцерківський авторемонтний завод прийняв від нашої МТС на ремонт дві автомашини. Одну ми одержали з заводу хоч через 7 місяців, а другу директор заводу т. Курганський пообіцяв відремонтувати в першому кварталі 1952 року. Двічі їздив за машиною наш представник, але на заводі йому відповідали: «Ще неготова». Нарешті, ми одержали... листа, в якому директор просив нашої згоди на списання машини в утиль.

Отак вилікували нашу машину: то хоч кашляла, а тепер і не стогне... «Готова», одним словом.

ЧЕРНЕНКО,
директор Весело-Подільської МТС.
Полтавська область.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У № 7 журналу ПЕРЕЦЬ опублікував фейлетон під заголовком «Інтерв'ю з «нагрузкою». Міністерство торгівлі УРСР та правління Укоопспілки повідомили редакцію, що вжито ряд заходів для поліпшення роботи центрального апарату та місцевих торговельних організацій. Зокрема, облторгвідділам запропоновано посилити контроль за якістю та асортиментом товарів, що надходять до роздрібної торговельної сітки, і заборонено приймати недоброякісні вироби.

У тому ж номері журналу було вміщено замітку «Як на цимбалах». За повідомленням

заготуправління Миколаївської облспоживспілки, директора заготконтори Новобузької райспоживспілки Шатрова знято з роботи. Колгосп «Сталінський шлях» одержав автомашину.

ПЕРЕЦЬ одержав листа про те, що прокурор Ободівського району (на Вінниччині) Гандзейчук грубо порушував Статут сільськогосподарської артілі. На прохання редакції обласна прокуратура розслідувала листа. Факти, наведені в ньому, підтвердилися. Гандзейчука знято з роботи. Обком КП(б) України виключив його з партії.

До ПЕРЦЯ надійшли компрометуючі матеріали на голову виконкому Сокирянської райради (Чернівецька область) Брагуша. При перевірці факти підтвердилися. Брагуша виключено з партії та знято з посади голови виконкому.

Група колгоспників поскаржилася ПЕРЦЕВИ на те, що працівник Старосемнівської сільради (Петрівський район на Харківщині) т. Піднебесний первинує свої службові права. Редакція надіслала матеріал на розслідування районному прокуророві. Піднебесного засуджено на півтора року позбавлення волі.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 5-92-77, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць. Журнал «Перець» № 13 (240) (на українському мові).

Підписано до друку 24.VI.1952 р.

Формат 70×105 см. 1,5 друк. арк.

БФ 03237.

Друкарня видавництва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59.

Зам. 1992. Тираж 100.000 прим.

Представники так званого «Міжнародного» Комітету Червоного Хреста, які відвідали табір смерті на острові Кочжедо, на догоду американським монополістам приховують нечувані злочини окупантів у таборах військовополонених.

ВОРОН ВОРОНУ ОКА НЕ ВИКЛЮЄ

— Ми заявимо всьому світові, містер офіцер, що ніхто з нас не почув жодного слова скарги від полонених.